

Корени

есе

Не мога да си представя своето настояще без родовите си корени. Без уроците на баба и дядо, без топлата усмивка на мама или без лудориите, които правим с братовчедите ми. Корените на всеки човек са свързани не само с родното му място – с реката и баира отсреща, с големия камък във вира, от който ловим риба, но и с децата от махалата, с навеса на двора, с прахта по неасфалтираните улици. Всичко това е част от моя живот и съм сигурна, че завинаги ще остане в сърцето ми.

Никой човек не избира кога и къде да се роди, какво да е неговото семейство, а приема всичко така, както е, и трябва да е благодарен, че го има.

Моят детски живот не започна по най-щастливия начин, защото баща ми е починал, когато съм била съвсем малка. Това го казвам не за да ме съжаляват, а за да покажа на други хора, изпаднали в подобна ситуация, или на тези, които само търсят оправдания, че един човек /пък бил той и дете/ може да надмогне нещастieto и да изпитва радост от живота. Затова няма да разказвам за тъжни неща, нито ще разсъждавам върху тях, а ще се опитам да ви споделя моя, макар и не толкова голям опит за това, как успявам да съм щастлива и да се радвам на детството си.

Много неща ме правят щастлива: мама, баба и дядо, училището, приятелите.

Неслучайно започвам с мама. Тя е всичко за мен, тя ме дарява с толкова много любов и чувство за сигурност и аз се чувствам обичана и защитена. Много деца си мечтаят и се молят за какви ли не неща – дрехи, телефони, велосипеди, почивки в чужбина, а аз си мечтая да бъда винаги с мама, да порасна с нея, тя да е здрава и да се чувства щастлива. Искам да я виждам усмихната и правя всичко възможно по-често усмивката да грейва на лицето ѝ. А баба? Тя е истинска вълшебница – може да превръща и най-простичката гозба в най-вкусното нещо. От нейните разкази научавам за доброто и злото в живота. С часове мога да слушам прекрасните ѝ приказки и песни. На всеки празник тя събира цялото семейство около трапезата, за да не губим връзките помежду си и да бъдем все така сплотени. От дядо си научих да обичам животните и че „срамна работа няма, щом я вършиш честно“.

Аз живея и уча на село, но в никакъв случай не се чувствам оцетена по какъвто и да е начин и не мисля, че с нещо съм по-различна от децата, които живеят в град и родителите им имат по-големи материални възможности.

Аз съм от децата, които обичат училището, искат да учат и всеки ден, прибирайки се вкъщи, да са доволни, че днес знаят нещо повече от вчера. Мама не ме заставя да уча на сила, просто ми обясни каква е ползата от това да бъдеш грамотен и образован човек

Приемам съучениците си, учителите си като част от моето семейство. С тях мога спокойно да разговарям за нещата от живота, да поискам съвет, да получавам подкрепа. Имам много приятели, които не ме оставят да скучая и да бъда тъжна. Всеки ден се събираме, измисляме най-различни игри и забавления.

Много съм благодарна за грижите, които училището полага за мен, защото моята майка няма възможност да ме води на екскурзии и почивки, а ръководството на училището награждава отличните ученици с екскурзии и посещения на интересни исторически и природни обекти от родината ни.

Това са моите корени, благодарение на които здраво стоя на земята, но те ми дават и крила, за да мога да реализирам мечтите си. Когато човек носи в сърцето си любов към своя род, може смело да направи следващата крачка към бъдещето си!